

LIETUVIŠKŲJŲ STATYVŲ PROBLEMAS

AURELIJA USONIENĖ

1. Statyvumo sąvoką (terminas kilęs iš angliško žodžio *state* – būvis, būseną) lingvistiniuose darbuose imta vartoti ne taip seniai. Bene didžiausio populiarumo ji susilaukė pasirodžius Dž. Lakofo [Lakoff, 1970; 1976] darbams, kuriuose buvo sudaryta testų sistema statyvams ir nestatyvams skirti. Lingvistiniuose tyrinėjimuose terminai „statyvumas“ ir „būseną, būvis“ dažniausiai žymi tą pačią sąvoką¹, todėl šiame darbe jie bus vartojami kaip lygiareikšmiai.

1.1. Su statyvumo problema pirmiausia susiduriame kalbėdami apie veiksmažodį. Nemaža dalis autorių, nepateikdami jokio apibrėžimo, vartoja būsenos sąvoką kaip intuityviai akivaizdžią, t.y. nereikalaujančią apibrėžimo, pavyzdžiui, O. Jespersenas [Jespersen, 1933, p. 63] skiria veiksmo (*action*): *go, eat* – 'eiti', 'valgyti'), proceso (*process*): *grow, die* – 'augti', 'mirti') ir būsenos (*state*): *live, suffer* – 'gyventi', 'kęsti, kentėti') veiksmažodžius. Kai kurie autoriai mano, kad grynai formalus požymis, būtent – „*be + -ng -form of the verb*“ (veiksmažodžio *Continuous* arba 'progresyvinė' forma), yra pakankamas kriterijus skiriant statyvus ir nestatyvus. Dž. Lakofas sudaryta testų sistema statyvams nustatyti taip pat iš esmės paremta grynai formaliąja kalbos ženkle puse, t.y. jo vartosenos ypatumais. Visų pirma, reikėtų pažymėti, kad grynai formalūs požymiai nėra pakankamas ir pilnavertis kriterijus kalbos vieneto reikšmei nustatyti, kadangi jie negali visapusiškai atspindėti jo reikšmės. Antra, svarbu atkreipti dėmesį į tai, kad vienas ir tas pats formalus požymis gali būti susijęs su skirtingais semantiniais komponentais būdingais įvairių kalbos vienetų reikšmei. O. Seliverstova [Селиверстова, 1982, с. 87] teigia: „языковые единицы не могут иметь форму *Continuous* либо потому, что включают в свое значение призывак статичности, либо потому, что имеют значение класса“. Vadinas, be formaliųjų, būtina nustatyti ir tuos reikšminius/semantinius požymius, kurie lemia vienetų vartoseną, juo labiau, kad paskutiniųjų metų tyrinėjimų

¹ Išskyrus Dž. Milerį [Miller, 1970, p. 493; p. 502], kuris rusų kalboje siūlo skirti statyvinius ir stątinis veiksmažodžius (*stative*: *понимать, думать, любить...*; *static*: *стоять, лежать, сидеть...*).

rezultatai rodo, jog leksikoje, deja, nėra tokių griežtų dvinarių opozicijų kaip fonetikoje. Dėl šios priežasties, greičiausiai ir neįmanoma klasifikuoti vienetus remiantis tik vienu koku požymiu; dažniausiai tenka atsižvelgti iškart į kelis, be to, patys požymiai būna nevienalyčiai.

Semantinis komponentas (požymis) „ne-veiksmas“ arba „non-doing-something“ būdingas labai įvairiems, tarpusavyje smarkiai besiskiriantiems kalbos vienetams, pvz.: BŪTI GERAM, BŪTI UŽMIGUSIAM, BŪTI NESVARUMO BŪKLĖJE, BŪTI RAUDONAM, BŪTI NAMIE, BŪTI MOKYTOJU ir pan., kurių negalima sujungti į statyvų grupę ir vienprasmiškai supriešinti veiksmui.

1.2. Vyresniosios kartos mokslininkai, tyrinėję statyvumo problemą, atkreipė dėmesį į tai, kad būseną (state) būtinai trunka tam tikrą laiko tarpą. Dž. Railas [Ryle, 1951] išskyrė tokius kalbos vienetus, kaip BE GREEDY ('būti godžiam'), BE A SMOKER ('būti rūkiorium'), KNOW ('žinoti'), BELIEVE ('tikėti'), kurie apibūdina atitinkamą subjektą, esantį palankų šioms savybėms, nors jos nebūtinai realizuojamos kalbamuoju momentu, t.y. išlieka tik potencialiai galimos. Tai jis vadina „polinkiais“ (dispositions), kuriuos apibrėžia per būseną (state).

Z. Vendlerio [Vendler, 1957] klasifikacijoje pagrindinis dėmesys skiriamas laikui, nagrinėjamos predikatyvinio junginio denotato santykio su laiko ašimi ypatybės. Jo nuomone, būseną/būvis 1) būtinai užima tam tikrą laiko atkarpą (a period of time), 2) tęsiasi (lasts), t.y. užpildo visą laiko atkarpą ir yra aktuali bet kuriame tos atkarpos taške (at any instant between t_1 and t_2). Taigi, tipo WORK₁ ir SMOKE₁ veiksmažodžiai, turintys reikšmę 'dirbti', 'rūkyti' (apskritai), pavyzdžiui, pasakymuose *He works for General Electric* (paž. 'Jis dirba Dženeral Elektrik firmoje') arba *Do you smoke?* ('Ar tu rūkai'), priskiriami būsenoms. Tuo tarpu WORK₂, SMOKE₂ tipo *Are you smoking?* – 'Ar tu dabar rūkai?' (būtent kalbamuoju momentu) pasakymuose traktuojami kaip veiksmai.

T. Bulygina [Булыгина, 1980, c. 344–345], remdamasi rusų kalbos veiksmažodžių esamojo laiko formų nevienareikšmiškumu, išskyrė grupę veiksmažodžių, kurie apskritai negali reikšti „aktualųjį esamąjį“ veiksmą: (действие, совпадающее с моментом речи). Tokių veiksmažodžių, kaip „воспитывать, руководить, управлять“ esamojo laiko formos vartojamos arba bendro pobūdžio teiginiuose, arba jos turi „uzualinio esamojo“, t.y. vadinamojo „abstrakčiojo/kokybinio“ (абстрактное или качественное) esamojo reikšmę. Dėl šios priežasties, kaip teigia kalbininkė, neįmanomi tipo **Она сидит в коридоре и руководит аспирантами* pasakymai, kuriuose galimi kalbiniai vienetai, žymintys reiškinius aktualius kalbamuoju momentu.

Būtent šis „aktualumo“ arba „tikslios lokalizacijos laike“ požymis būsenas (BE ASLEEP, BŪTI UŽMIGUSIAM) leidžia atskirti nuo savybių (BE DRY, BŪTI SAUSAM). Būsenos kalboje traktuojamos kaip tokie reiškiniai, kurie betarpiškai aktualūs tam tikru laiku. Savybės, veiksmai, procesai – priešingai, gali būti abstrahuoti (tarsi atitrūkę) nuo realios laiko ašies. Palyginkite vienetų, žyminčių savybę, veiksmą ir būseną vartosenos specifiką apibendrinamuosiuose pasakymuose:

Apskritai jis sveikas, tik dabar blogai jaučiasi. (savybė)

<i>Vaikas gerai</i>	{	<i>miega</i>	<i>gryname ore.</i>	(veiksmas)
		<i>*užmigęs</i>		(būsena)

Palyginkite su angliškaisiais:

<i>Usually he</i>	{	<i>sleeps</i>	<i>in the study².</i>	(veiksmas)
		<i>*is asleep</i>		(būsena)

O. Seliverstovos klasifikacijoje be jau anksčiau minėtų požymių į būsenos sąvokos apibrėžimą įtraukiama keletas papildomų, kuriais remiantis galima kokybiškai naujai interpretuoti daugelį kalbos vienetų, iki šiol laikomų statyvais. Autorės nuomone, būsenas žymintys vienetai aprašo reiškinius, kurie: 1) turi visiškai pasyvų/neveiklų subjektą, 2) trunka tam tikrą laiko tarpą, kuris užima atkarpa, o ne tašką realioje laiko ašyje, 3) egzistuoja faziškai, 4) nekinta tos laiko atkarpos metu, kadangi savaime iš inercijos besikeičiančios fazės visiškai tampačios, 5) tiksliai lokalizuoti laiko ašyje ir „neatitrūksta nuo jos“ (kitais žodžiais tariant, tokie vienetai negali turėti „klasės“ ar „apibendrintos reikšmės“, todėl ir nevartojami bendro pobūdžio teiginiuose). Kitus požymius žr. [Селиверстова, 1982, с. 121–127; 198–210]. Pastarojo klasifikacinio tinklelio testų sistema yra jautresnė ir tikslesnė, kadangi apima daugiau požymių, būtent: „egzistavimo faziškumą“, smulkesnę subjekto aktyvumo/neaktyvumo gradaciją ir kt. Tai leido išskirti į atskiras semantines grupes veiksmažodžius LOVE (‘mylėti’), HATE (‘nekęsti’), ЛЮБИТЬ, НЕНАВИДЕТЬ vs KNOW (that) (‘žinoti, kad’), THINK (that) (‘manyti, kad’), ЗНАТЬ (что), ДУМАТЬ (что) ir t.t. Ši sistema taip pat buvo taikyta tyrinėjant angliškųjų matymo veiksmažodžių bei lietuviškojo МАТЫТИ semantiką [Усонене 1981; 1982]. Pastarieji labai skiriasi nuo būsenas žyminčių vienetų BE DEAD (‘būti mirusiam’), BE ASLEEP (‘būti užmigusiam’), BŪTI UŽMIGUSIAM, BŪTI SULŪŽUSIAM, (X) ПАЗДРАЖЕН, (X) БОЛЕН.

² Norėčiau nuoširdžiai padėkoti informantams, anglų kalbos dėstytojams Janet Robertson, Margaret Locke, David Gardner, Sally Bird, dirbusiems VVU, Maskvos M. Lomonosovo universitete, už dalyvavimą eksperimente, taip pat informantams, dalyvavusiems lietuviškuose ir rusiškuose testuose.

1.3. Nei ankstesnės, nei dabartinės semantių klasifikacijų schemos su joms būdingomis testų sistemomis netaikytos lietuvių kalbai. Veiksmažodžiai iki šiol diferencijuojami grynai intuityviai [LKG, 1971; LKM, 1976; Jakulienė, 1974]. Sunku suvokti, kuo kitu, jei ne intucija remiantis veiksmažodžiai GULĖTI, STOVĖTI, AUGTI ir pan. laikomi statyvais. Autoriai greičiausiai analizuoja pačius objektyviosios tikrovės reiškinius, t.y. veiksmažodžių bei veiksmažodinių junginių denotatus: jei gulintis ar stovintis žmogus jokių akivaizdžių judesių neatlieka, tai pasakymai JIS GULI/STOVI žymi subjekto (X-o) būseną. Deja, kalbiniai faktai rodo, kad tai nepakankamas kriterijus semantinei klasifikacijai. Svarbiausiu atramos tašku lingvistams turėtų būti kalbos vieneto vartoseną, jo funkcionavimo specifika kalbėjimo procese. Kaip žinia, vieną ir tą patį reiškinį galime aprašyti įvairiais kalbos vienetais ir kiekvieną kartą vis kitaip jį interpretuoti. Pavyzdžiui, perteikdami informaciją apie tai, kad kalbamuoju momentu tam tikras subjektas miega, anglai renkasi vieną iš dviejų alternatyvų: A. *He is asleep*; B. *He is sleeping*. Pirmuoju atveju miegas traktuojamas kaip būseną, o antruoju – kaip procesas. Palyginkite lietuviškus: A. *Jis užmigęs* ir B. *Jis miega*. Tai, kad kalbos vienetai BE ASLEEP, BŪTI UŽMIGUSIAM žymi būseną, o veiksmažodžiai TO SLEEP, MIEGOTI – procesą, patvirtina ir jų vartosenų bei perteikiamos informacijos priešpriešinimas. Smulkiau apie tai bus kalbama vėliau.

Reikėtų paminėti dar vieną problemą, liečiančią veiksmažodžių bei jų galimų perifrazių santykį. Jomis iš esmės pagrįstos daugelis žodynių definicijų. Tačiau jos nėra žodžio reikšmė, bet tiktai panašią reikšmę turintys kalbos vienetai, kurių vartoseną daugeliu atvejų nesutaps su perfrazuojamo žodžio vartoseną. Todėl negalima sutikti su autoriais, teigiančiais, kad, pavyzdžiui, veiksmažodis STOVĖTI yra statyvas todėl, kad turi perifrazę „būti stačiam arba statmenoje padėtyje“. Prisiminkime gerai žinomą akademiko L. Ščerbos [Щерба, 1974, c. 90] trinarę opoziciją: „Я весел (состояние) – Я веселюсь (действие) – Я веселый (качество)“. Kalbininkas labai tiksliai suformulavo esminį reikšminį skirtumą tarp šių vienetų. Tas faktas, kad kalbos vienetai STOVĖTI, BŪTI STAČIAM ir BŪTI STATMENOJE PADĖTYJE turi visai skirtingas reikšmes, lemia jų junglumą bei vartoseną. Pavyzdžiui, galima pasakyti: *Kėdė stovi kampe*, bet negalima: **Kėdė (yra) stačia kampe*, arba **Kėdė yra statmenoje padėtyje kampe*. Atitinkamai palyginkite:

<i>Pažiūrėk, kaip ramiai jis</i>	{	<i>stovi/miega.</i> <i>*yra stačias/*yra užmigęs.</i> <i>*yra statmenoje padėtyje.</i>
----------------------------------	---	--

Tipo *Stovi pasistiebęs/ramiai* pasakymai perteikia informaciją apie tai, kaip, kokiū būdu atliekami ar vystosi tam tikri reiškiniai. Tuo tarpu savybės/ypatybės yra gatavos laike, jos nevyksta ir nesivysto. Dėl šios priežasties joms nebūdinga vykimo būdo charakteristika. Todėl tipo **Jis stačias pasistiebęs/ramiai stačias* pasakymai visiškai neįmanomi. Be to, dauguma tipo „X yra (kokiame) padėtyje“ vienetų žymi ne būseną, o X-o vietą/buvimą tam tikroje erdvėje. Apie tai žr. [Селявэстрова, 1982].

Dar vienas rimtas trūkumas, dėl kurio atsiranda netikslumų. – nenuoseklus terminų vartojimas ir prasta jų diferenciacija. Pavyzdžiui, „būsenos veiksmažodžiai“ apibrėžiami per „veiksma“ [Paulauskienė, 1971, p. 4; 13] ir tuo pat metu (ten pat p. 6) kalbama apie veiksmo ir būsenos opoziciją. Kitur sakoma, kad „būsenos veiksmažodžių... veiksmo atlikėjas reiškiamas... vardininku“ [LKM, 1976, p. 113], arba teigiama, jog „kryptingą eigą reiškia ir savaiminiai kintamos būsenos veiksmažodžiai“ [Paulauskienė, 1979, p. 67; taip pat žr. LKM, 1976, p. 131]. Visų pirma, būseną ir veikėjas ar atlikėjas yra visai nesuderinami dalykai. Subjektas (X-as), kuriam būdinga tam tikra būseną, yra absoliučiai pasyvus: nei valios, nei pastangų, nei jokios vidinės energijos. Antra, „kintamosios būsenos veiksmažodžių“ negali būti vien todėl, kad būseną negali kisti. Absolūtus statiškumas – neatskiriamas jos komponentas. Bet koks pakitimas reiškia tos būsenos išnykimą. Todėl statyvai negali būti vartojami su veiksmažodžiais, žyminčiais naują tam tikro reiškinio vystymosi fazę: PRADĖTI, IMTI (kažką daryti). Dėl šios priežasties angliškojo statyvo BE ASLEEP, lietuviško UŽMIGĘS ir rusiško, pavyzdžiui, БОЛЕН, РАЗДРАЖЕН junginiai su atitinkamais pradžios veiksmažodžiais BEGIN/START ir НАЧАТЬ / СТАТЬ visiškai neįmanomi⁹. Pastarieji dera tik su veiksma/procesą žyminčiais veiksmažodžiais. Palyginkite pasakymus:

<i>The child began</i>	$\left\{ \begin{array}{l} \textit{to sleep.} \\ \textit{*to be asleep.} \end{array} \right.$	<i>Jis pradėjo/ėmė</i>	$\left\{ \begin{array}{l} \textit{geriau miegoti.} \\ \textit{*būti užmigęs.} \end{array} \right.$
<i>Он начал/стал</i>	$\left\{ \begin{array}{l} \textit{раздражаться} \\ \textit{*дыть раздра-} \\ \textit{жен} \end{array} \right.$	<i>по любому поводу.</i>	

Ši junglumo specifika galėtų būti papildomu testu statyvų nustatymui.

Kai kurie autoriai, apibrėžę būsenas, kaip „nepriklausančias nuo veikėjo sąmoningo aktyvumo, stabilias, be vidinio vystymosi, tolygias ir nepertrūkstamas, iš esmės neribotas laike“ [Servaitė, 1984, p. 84], nesiremia tuo

⁹ Perėjimas iš vienos būsenos į kitą bei savybės/kokybės kitimas kalboje laikomas visai atskiru reiškinium, todėl jam aprašyti vartojami įvairūs kiti vienetai, pvz.: FALL asleep vs BE asleep, BE red vs GO red, БЫТЬ красным vs КРАСНЕТЬ, БҮТИ raudonam vs RAUSTI, БҮТИ užmigusiam vs MIGTI ir pan.

apibrėžimu ir išskirtais semantiniais požymiais betarpiškai savo darbe. Greičiausiai dėl šios priežasties tokie veiksmažodžiai, kaip STOVĖTI, GULĖTI, BLIZGĖTI, LAIKYTI ir toliau priskiriami prie statyvų. Nepriklausomai nuo to, kad realioje tikrovėje tas, kas stovi, guli ar blizga stebėtojų atrodė pasyvus, kalboje vis tik traktuojamas kaip subjektas, nuo kurio tam tikrų pastangų ar bent sukauptos vidinės energijos priklauso atitinkamo reiškinio egzistavimas. Tai rodo šių veiksmažodžių vartoseną, kuri daugeliu atveju sutampa su veiksma/procesą žyminčių veiksmažodžių vartoseną, pvz.: *Stovėk/Gulėk ramiai! Miegok! *Būk užmigęs! Auk, vaikeli, būk didutis* [S. Nėris]. *Greičiau denk stalq! Laikyk jį!* Kaip žinoma, būtent kalbos vieneto vartojimas liepiamosios nuosakos forma lingvistikoje siejamas su semantiniu „sąmoningo aktyvumo“ požymiu. Veiksmažodžių junginiai su modaliniais PRIVALĖTI, TURĖTI, reiškiančiais būtinumą bei GALĖTI, reiškiančiu galimumą/sugebėjimą/leidimą, taip pat turi valingą subjektą. Atvirkščiai, tikimybės/abejonės arba loginio būtinumo (logical necessity) reikšmė būdinga šių modalinių veiksmažodžių junginiams su statyvais, kurių subjektas pasyvus/nevalingas (patientas). Palyginkite pasakymus: *Tu gali stovėti čia kiek nori* (leidimas); *Jis gali būti jau užmigęs* (abejonė); *Ligonis turi gulėti labai ramiai* (būtinumas); *Narkozė pradėta seniai. Jis turi būti jau užmigęs* (loginis būtinumas).

Tipo STOVĖTI, AUGTI veiksmažodžiai, kaip jau buvo minėta anksčiau, žymi ne „stabilius, be vidinio vystymosi“, o dinamiškus reiškinius, kuriems būdingas fazinis vystymasis/kitimas. Tuo tarpu nei būsenos, kadangi jos absoliučiai statiškos, nei savybės, kadangi jos egzistuoja laike drauge su atitinkamu objektu, kaip tam tikra visuma, nėra sukuriamos laike ir nesivysto. Todėl vienetai, žymintys būsenas bei savybes, nevartojami su pradžios veiksmažodžiais bei su tokiomis frazėmis ir prieveiksmais, kaip VIS LABIAU IR LABIAU, PALAIPSNUI, GREITAI ir pan. Tokiais atvejais pasirenkami veiksma/procesą žymintys veiksmažodžiai, pvz.: *Tuopos greitai auga. Laikyk jį tvirčiau! Kūdikis dar sunkiai stovi ant kojų*. Plg.:

Kūdikis pradėjo { *sėdėti*
**būti sėdintis* *septynių mėnesių, o vaikščioti – dvylikos.*

Jo skruostas { *vis labiau ir labiau* { *tino.*
po truputį ėmė { **buvo sutinęs.*
tinti.
**būti sutinęs.*

Jis labai ramiai { *miega.*
**(yra) užmigęs.*

3. Taigi, lietuvių kalbos veiksmažodžiai STOVĖTI, AUGTI, GULĖTI, MIEGOTI ir pan. negali būti laikomi statyvais, kadangi: 1) jų subjektas nėra pasyvus (patientas), 2) jie žymi dinamiškus reiškinius, kuriems būdingas vystymasis/kitimas, 3) jie gali turėti apibendrintą reikšmę, kas visai neįmanoma būsenas žymintiems kalbos vienetams, pvz. angliškiems BE ASLEEP ('būti užmigusiam'), BE DEAD ('būti mirusiam'), rusiškiems (X) БОЛЕН, (X) РАЗДРАЖЕН, lietuviškiems BŪTI UŽMIGUSIAM, BŪTI SUTINUSIAM ir pan.

Kalbos vienetai, kurių semantinėje struktūroje aptinkamas bent vienas požymis, nesuderinamas su statyvu savaime, negali būti priskiriami statyvams.

Semantinė opozicija „veiksmas vs ne-veiksmas/statyvumas“ – nepakankamas kriterijus veiksmažodžių klasifikacijai. Nagrinėjant lietuvių kalbos veiksmažodžius, reikėtų išbandyti naujausias klasifikacines schemas su žymiai platesnėmis požymių skalėmis, jau patikrintas ir pritaikytas, tyrinėjant daugelį kitų kalbų.

ПРОБЛЕМЫ ЛИТОВСКИХ СТАТИВОВ

Резюме

В статье предпринята попытка показать, что литовские глаголы типа STOVĖTI, GULĖTI, MIEGOTI, соответствующие русским СТОЯТЬ, ЛЕЖАТЬ, СПАТЬ, не могут быть отнесены к классу стативов, поскольку денотат предикативных выражений с этими глаголами а) предполагает некоторую активность субъекта (X-а), т.е. его нестрадательность; б) не исключает изменения/развития во времени; в) может быть абстрагирован от реального протекания во времени, т.е. иметь значение „класса“ в противоположность языковым единицам типа английских BE ASLEEP (букв. 'быть в состоянии сна'), русских (X) РАЗДРАЖЕН, (X) БОЛЕН, литовских BŪTI UŽMIGUSIAM (букв. 'быть заснувшим'), обозначающим состояние.

LITERATŪRA

- Jakulienė, 1974 — Jakulienė A. Lietuvių kalbos veiksmažodžių semantinės grupės // Leksikos ir sintaksės klausimai. Šiauliai, 1974. P. 13–19.
- Jespersen 1933 — Jespersen O. Essentials of English Grammar. London: Allen and Unwin, 1933.
- Lakoff 1970 — Lakoff G. Irregularity in Syntax. N. Y. etc.: Holt, 1970.
- Lakoff 1976 — Lakoff G. Towards Generative Semantics // Syntax and Semantics. N. Y. etc.: Acad. Press, 1976. Vol. 7. P. 43–61.
- LKG, 1971 — Lietuvių kalbos gramatika. V., 1971. T. 2.
- LKM, 1976 — Lietuvių kalbos morfologija. V., 1976.
- Miller, 1970 — Miller J. Stative Verbs in Russian // Foundations of Language. 1970. Vol. 6, N 4. P. 488–504.

- Paulauskienė, 1971 – Paulauskienė A. Dabartinės lietuvių kalbos veiksmožodis. V., 1971.
- Paulauskienė, 1979 – Paulauskienė A. Gramatinės lietuvių kalbos veiksmožodžio kategorijos. V., 1979.
- Ryle, 1951 – Ryle G. The Concept of Mind. London etc., Hutchinson, 1951.
- Servaitė, 1984 – Servaitė L. Lietuvių kalbos leksiniai statyvai // Kalbotyra, 1984, T. 35, P. 77–85.
- Vendler, 1957 – Vendler Z. Verbs and Times. Philos. Rev. 1957. Vol. 66, N 2. P. 143–160.

Булыгина, 1980 – Булыгина Т. В. Грамматические и семантические категории и их связи // Аспекты семантических исследований. М.: Наука, 1980.

Селиверстова, 1982 – Селиверстова О. Н. Семантические типы предикатов. М.: Наука, 1982.

Усонене, 1981 – Усонене А. М. Семантическая структура английского глагола SEE и литовского MATYTI // Семантика и синтаксис в языках народов СССР, народов мира и прикладных информационных системах: Матер. конф. аспирантов и молодых науч. сотрудников. М., 1981.

Усонене, 1982 – Усонене А. М. Понятие стивности и глагол „SEE“ // Kalbotyra. 1982. T. 33. P. 36–45.

Щерба, 1974 – Щерба Л. В. О частях речи в русском языке // Языковая система и речевая деятельность. Л.: Наука, С. 77–100.

Vilniaus V. Kapsuko universitetas
GTMF anglų kalbos katedra

Įteikta
1986 m. sausio 25 d